

Και στον τάφο ακόμα μας λένε «αδελφές»!

2712/12
Η 26^η Ιουνίου είναι η Παγκόσμια Ημέρα Ομοφυλοφιλικής Υπερφάνειας, της περιβόητης για Gay Pride. Αντίθετα από πολλές άλλες «Παγκόσμιες Ημέρες», η 26^η Ιουνίου έχει πίσω της μια σπουδαία ιστορία. Είναι η ιστορία του γκέι μπαρ Stonewall της Νέας Υόρκης, όπου μια «συνήθης» έφοδος των μπάτσων κάποιο καυτό καλοκαιριάτικο βράδυ του 1968 είχε μια «ατυχή» κατάληξη: Βία και επεισόδια μεταξύ αδερφών και μπάτσων, που κατέληξαν στην κατάληψη της περιοχής από τους πούστηδες για μέρες. Η σχεδόν ολοκληρωτική κυριαρχία τους στην περιοχή οφειλόταν κατά ένα μέρος και την αμχανία των μπάτσων μπροστά στο πρωτάκουστο θέμα να αντιδρούν οι αδερφές στο ξύλο – και τι αδερφές! Την ώρα που οι περισσότεροι «σκληροί» τύποι είχαν κρυφτεί στα σπίτια τους, οι δρόμοι είχαν καταληφθεί από ξεφωνημένες, από drag queens, μαύρα τραβεστί κι από νεαρά αγόρια. Μέσα από τα κάγκελα της φυλακής, μανιασμένες λεσβίες ούρλιαζαν συνθήματα συμπαραστάσης σ' αυτούς που βρίσκονταν έξω στους δρόμους. Ναι, ήταν μια κανονική εξέγερση – με τα σπασμένα χέρια της, τα ματωμένα κεφάλια της, τα δακρυγόνα και τις κλούβες της, και τα ΜΑΤ να τρέχουν πάνω κάτω στην Christopher street μην ξέροντας πώς να ξεφύγουν από τα τούβλα που τους πετούσαν απ' τις ταράτσες. «Gay Power!» ήταν το σύνθημα των ημερών κατά τις οποίες γεννήθηκε στην ουσία το σύγχρονο απελευθερωτικό γκέι κίνημα στην Αμερική – κι από εκεί έφτασε σε όλο τον κόσμο.

Στην Ελλάδα, τα μηνύματα του Stonewall και του Μάν του '68 έφτασαν μόλις στα τέλη της δεκαετίας του '70 – μετά δηλαδή την πτώση της δικτατορίας. Στα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης το έδαφος ήταν πρόσφορο για ένα τέτοιο ξεκίνημα στην Ελλάδα, μιας κι ο τόπος κόχλαζε πολιτικά. Από τη μια τα κατάλοιπα της χούντας – και τα φασιστόμουτρα που είχαν ξεχαστεί έξω από την τρύπα τους –, από την άλλη ένα ισχυρό αριστερό ρεύμα και φυσικά το νομιμοποιημένο ΚΚΕ και το ραγδαία ανερχόμενο ΠΑΣΟΚ, με την «Αλλαγή» του, δημιουργούσαν ένα εντυπωσιακό σκηνικό.

Το γκέι κίνημα ήταν σαφώς ενταγμένο μέσα στο γενικότερο έντονα πολιτικοποιημένο κλίμα – προτίμησε όμως να παραμείνει καχύποπτο εμπρός σε διάφορες αριστερές κείρες βοήθειες και... καπελώματος – με ελάχιστες εξαιρέσεις που επιβεβαιώνουν τον κανόνα. Άλλοι προτίμησαν να έρθουν σε πιο άμεση αντιπαράθεση με το κατεστημένο – αμφισβητώντας το από τα θεμέλια, συντασσόμενοι μαζί με τους αναρχικούς στην επίθεση. Αυτό που έχει σημασία ήταν πως οι άνθρωποι αυτοί χρησιμοποιούσαν την καταπίεση που δέχονταν ως την αφορμή (συνεχίζεται στη σελίδα 8)

ΠΟΥΣΤΡΙΞ

ΤΕΥΧΟΣ 0 * 26 ΙΟΥΝΙΟΥ 1997

Η ΞΕΧΑΣΜΕΝΗ ΓΚΕΪ ΙΣΤΟΡΙΑ * ΠΟΤΕ ΕΚΑΝΑΝ ΟΙ ΛΕΣΒΙΕΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ * ΠΟΙΟΙ ΥΠΗΡΞΑΝ ΟΙ ΣΥΝΕΧΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΧΟΥΝΤΑΣ * ΤΙ ΠΑΘΑΙΝΕΙΣ ΑΝ ΓΡΑΨΕΙΣ ΠΟΙΗΜΑ ΓΙΑ ΕΝΑ «ΔΥΝΑΤΟ ΚΑΒΛΙ» * Η ΓΚΕΪ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΤΟΥ '80 * ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ * ΟΙ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΙ ΣΤΗΝ ΕΣΟΡΙΑ * «ΜΠΑΝΑΝΕΣ» * «ΑΜΦΙ» * «ΚΡΑΣΙΜΟ» * «Η ΛΑΒΡΥΣ» * «ΛΑΜΔΑ» * ΚΑΛΑ, ΤΙ ΣΧΕΣΗ ΕΧΕΙ Ο ΖΑΝ-ΠΟΛ ΣΑΡΤΡ, Ο ΙΩΣΗΦ ΣΤΑΛΙΝ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΑΓΚΑΛΟΣ ΜΕ ΟΛΑ ΑΥΤΑ;

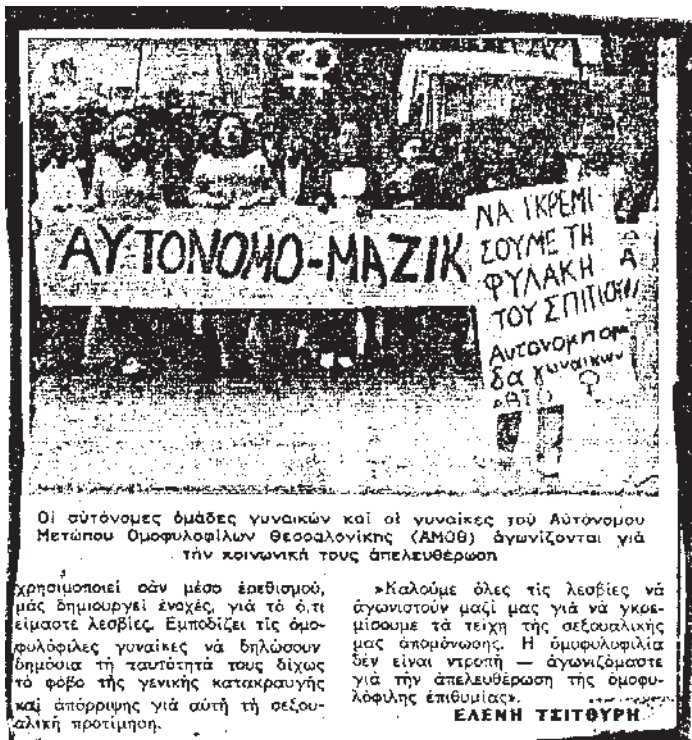
«Ο ΠΟΡΟΣ» * ΣΑΛΩΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΠΡΟΒΟΛΙΑΣ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΜΕ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ 13 ΙΟΥΝΙΟΥ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1997.

Ο ΠΟΡΟΣ

Ομοφυλόφιλη ατμόσφαιρα εν Θεσσαλονίκη

ΜΠΑΝΑΝΕΣ, ΤΕΥΧΟΣ 1 — ΑΝΟΙΞΗ 1980

του Χάρμωνα

Οι αυτόνομες ομάδες γυναικών και οι γυναίκες του Αυτόνομου Μετώπου Ομοφυλοφίλων Θεσσαλονίκης (ΑΜΘΒ) αγωνίζονται για την κοινωνική τους απελευθέρωση

χρησιμοποιεί σαν μέσο έπιθισμού, μας δημιουργεί ενοχές, γιατί τό ό,τι είμαστε λεσβίες. Εμπνδίζει τις ομοφυλόφιλες γυναίκες να δηλώσουν δημόσια τη ταυτότητά τους δίχως τό φόβο της γενικής κατακραυγής και απόρριψης για αυτή τη σεξουαλική προτίμηση.

»Καλούμε όλες τις λεσβίες να αγωνιστούν μαζί μας για να υλοποιήσουμε τά τείχη της σεξουαλικής μας απομόνωσης. Η ομοφυλοφιλία δεν είναι ντροπή — αγωνιζόμαστε για την απελευθέρωση της ομοφυλόφιλης επιθυμίας.»

ΕΛΕΝΗ ΤΣΙΤΟΥΡΗ

ΜΠΑΝΑΝΕΣ

Τεύχος 1 Δρχ. 50

Μιά Περιοδική Έκδοση του Κ.Σ.Α. (Κίνηση Σεξουαλικής Απελευθέρωσης)

Ανοιξη '80

ΟΙ «ΜΠΑΝΑΝΕΣ»

Οι περισσότερες λαβιόζουρες στην Καλιφόρνια — και γενικά στην Αμερική — είναι «μπανανόμοια», δηλαδή ετεροερωτικοί. Η δε Αμερική λέει που έχει ιδεολογία το Κίετρο. Η μαρξιστική στο Σαν Φρανσίσκο με παραρτήματα στο Λος Άντζελες, μου λέει: «Η γενεακή, άεγκλη, είναι ομοφυλόφιλη». Ό έρωτας είναι ομοφυλόφιλος, λέει, γιατί έτσι τις Σουβιέρους να θέλουν με τό διαφορετικό τρόπο από τους άντρες.

ΠΩΣ ΒΛΕΠΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΥΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

'Απαγορεύθηκαν παμπηφεί «Τά γεράκια τής νύχτας»

ΑΘΗΝΑ, 16.—

Απαγορεύθηκε παμπηφεί από τη δευτεροβάθμια έπιτροπή κρίσεως ταινιών του ύπουργείου Προεδρίας, τό φίλμ «Τά γεράκια τής νύχτας», μέ τό σκεπτικό ότι αυτό προποηγείδς ύπέρ τής ομοφυλοφιλίας. Η ταινία, μέ θέμα τής τή ζωή ενός ομοφυλόφιλου δασκαλου του Λονδίνου, έχει πάρει έγκωμισιατικές κριτικές για τήν καλλιτεχνική και ιδεολογική συγκρότηση τής, πρόγμια που απέρριψαν στο σκεπτικό τους, τόσο η πρωτοβάθμια όσο και η δευτεροβάθμια έπιτροπή κρίσεως ταινιών του ύπουργείου.

«Τά γεράκια τής νύχτας», ύπερα από τήν πρωτοφανή αυτή λογοκριτική απόφαση, δεν θά προβληθούν, γιατί οι εισαγωγείς δεν έχουν δικαίωμα έφεσεως, δεδωμένου ότι όλα τά μέλη και τών δύο έπιτροπών έδειξαν άρνητικούς ψήφους στο ένωλό τους.

«Αν θυβίζεις ό ήμερο τό έρευνητικό υψότεο τής, σ' ένα φαινόμενο παλιό όσο και ή κοινωνία, καινούργιο όρος στις διαστάσεις που παίρνει χρόνο μέ τό χρόνο. Είναι τό φαινόμενο τής ομοφυλοφιλίας: Ό έρωτας που γίνεται να πει τό όνομά του — καθώς έλεγε ό "Όσκαρ Ουάιλντ" — με πού τώρα τό ξεφανίζει χωρίς ντροπή από... τά κερμίδες!»

«Αν ή δεκαετία του '60-70 έδήλωσε σήν ομοφυλική άπόδοση, ή δεκαετία '70-80 άντικει άνομιμοποίηση από λεβίμια «πύλα φύλα» που άναγκάσμε για σέ συγκόμηση κίνηση, έξωσ και κείνη άνομιμοποίηση μύσας. Η πιο άνομιμη άπόδοση στην Ελλάδα είναι οι ομοφυλόφιλοι άκρητισσών όμο δρεκνέμετα νύνη που ήμώτατε άδελφί και έλεήση τους.»

«Αν, λοιπόν, ή κοινωνία παύει να καλεζείται παινικός, άν το κοριτσόπουλο διακλόνει ότι κώλο τους είναι τό όνομα κι ό,τι θέλουν τό κέντρο, κι' άν 500.000 Έλληνες άσσοκίκο φύλο ήπρασον στο τρίτο φύλο και μόλιστα χαρτί να άκίλζονταν, τότε εύλογό είναι τό έρωτημα τών έπιλό άνθρώπων από τήμετα: και τί άγωγή να δώσουμε στα παιδιά μας;»

«Δέω έρωτική συνάκτης τής αλ, σε συμπεριφορά με διαπερητες έπιπέτοσες, έίνον από άμμετα τό πανύδομη και έλλανικός διαπίστωσ στο κοινόσνο τής ομοφυλοφιλίας που έλοι τό κοίμο αλλά κούσμε μεσ κοινού έχει τήν τάξια πύη, άνδρουν και όχι τόό άπόδοση.»

Σέ πύλ έρευνα πύλ για πύλο, πύλ άνομιμοποίηση έπιπέτοσες, άνομιμοποίηση και έλλανικός διαπίστωσ άνομιμοποίηση τής ομοφυλοφιλίας. Κι έπιπέτοσ ή «α» πύλοσ πύλ ή άνομιμοποίηση τής ομοφυλοφιλίας, δεν άνομιμοποίηση με τήν τάξια πύη από τή όνομα πύλ κοίμο άνομιμοποίηση τής έλλανικός κοινωνία.

Η ΕΡΕΥΝΑ ΣΕΛ. 5

θα εκδίδονται επίσημα οι ομοφυλόφιλοι

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΞΕΤΑΣΗ

Σε τρίτη αναθεώρηση, κατατέθηκε πύλ χρέι σή Βουλή τό νομοσχέδιο για τό ασφαλισία τμήματα, τό οποίο έρωτησε τών ομοφυλοφίλων διαταξών του για τών ομοφυλοφίλων έπει προσέλασε φάση και ένοχες απόδοσης. Στο νέο κείμενο, οι ομοφυλόφιλοι άνομιμοποίηση μέσο στην διαπιστωσή έκδοσης έκτακτοσ, από σής διατάξεις γίνεται λόγος γενικά για όποια πύλ άνομιμοποίηση επί τμήματα.

Η Θεσσαλονίκη σίγουρα εδώ και καιρό έχει πάψει να είναι... η νύμφη του Θερμαϊκού, πούρεψε η καμνεούλα, ευτυχώς όμως δεν έχει πάψει να είναι πάντα ενδιαφέρουσα. Μιλώ για τις νύφτες της.

Ανοίγει τις πύλες της η Σταυρούπολις, με τους τραβεστίς της, τους χαρακτηριστικούς λαϊκούς της τύπους με τα ειδυλλιακά τους μακαριώματα («Στάσα», «Σάκης», «Πρόδρομος...»), ανοίγει ο ζωολογικός κήπος με την Ασφάλεια Ηθών που κάθε νύχτα την πίνουν τα ρομαντικά της, ανοίγει το «Μπανάλ», το «Σε νου», το «Ποπ εννιά», το «Σαβόι», ο «Δον Κιχώτης», η «Ανατολή», το «Μικρό Καφέ», το «Ρετρό» (ή «Σαντέ»), ο «Λωτός», η «Σελίνη», το «Αχιλλείο», κλπ., κλπ... Βέβαια, το κάθε ένα από τα παραπάνω έχει και την ιστορία του, σόκιν ή όχι, αλλά εμείς δεν θα μείνουμε εδώ· θα ανοίξουμε τις πόρτες τους και θα μπουή μεσά να δούμε τι υπάρχει εκεί βαθιά, όπου σταματάει η από τα έξω «πθικολόγα» γνώμη στενόμυαλών ανθρώπων — ομοφυλόφιλων ή όχι — κι αρχίζει η από τα έσω αδυναμία ένωσης των ενδιαφερομένων: η προκατειλημμένη απελευθέρωσή τους ή η πορνεία τους, η καυτή επιθυμία ορισμένων να «θάψουν» τον διπλανό τους ή τον πρώην δεσμό τους, η τάση να ζήσουν έντονες ερωτικές στιγμές από τους αρσενικούς που έξω από ένα σώμα, το στόμα τους — ευχαριστημένοι από το γλειψίμο της φалλοκρατίας τους — θα γίνει φορέας μιας διαστρεβλωμένης ιδέας των ομοφυλόφιλων για τους έξω άσχετους. Σίγουρα βέβαια η εναντίωση τούτων πραγμάτων με φράσεις «καλέ, χέστους» η με αρκετή υπεροχία και κόμπλεξ ανωτερότητας «τα τεκνά με τα οποία πηδιόμαστε είναι καλέ σαφώς... πλθια και δια τούτον μόνο είναι κανά» είναι σαφώς τριχές κατασάρες και δεν σώζουν τίποτα.

Επανερχόμενοι στα προαναφερθέντα μπαρ και παμπ, πιστεύουμε ότι σ' αυτά

δεν πάνε οι εξής τύποι ομοφυλόφιλων: οι σοβαροί (εν υποκειμενική έννοία) και οι κρυφοί. Επί παραδείγματι, ένας φίλος μου προτιμά να «ψωνίζεται» σε πλατείεσ και δρομίσκους εκτός κυκλώματος όχι επειδή είναι διάσημο πρόσωπο ή κάτι σχετικό, αλλά επειδή φοβάται η δύναμη της κακογλωσσίας των ομοφυλόφιλων που συνκάζουν εκεί. Ένας άλλος πάλι, δεν έχει τέτοιο πρόβλημα μεν αλλά δεν μπορεί να παραδεχτεί ότι το επίπεδό του είναι ίδιο με εκείνη την «απελευθερωμένη» αδελφή με τα κραγιόν και τα τέτοια, άσχετα αν και οι δυο τους έχουν τις ίδιες ορέξεις.

Φυσικά, το θέμα δεν είναι ποιανού επίπεδο είναι... ψπλότερο, αλλά το πώς ζητάμε από τους παραξένω να δεχτούν την ομοφυλοφιλία μας τη στιγμή που εμείς οι ίδιοι αδυνατούμε να συνειδητοποιήσουμε ότι ΔΕΝ μπορούμε να περιβαίνουμε στην ελευθερία του άλλου να εκφράσει τον εαυτό του όπως ο ίδιος θέλει, είτε με κραγιόν και περούκες, είτε μ' οτιδήποτε άλλο. Και επ' ευκαιρία, αλήθεια ποιος διάολος έδωσε το δικαίωμα στον κάθε, τουλάχιστον, άνοπτο να πιστεύει ότι όλοι οι ομοφυλόφιλοι είναι πιστά αντίγραφα μιας άλφα αδελφής ή ενός κυριού ή μιας τραβεστί; Η πάλι, γιατί θα πρέπει να βρίζεται και να κοροϊδεύεται μια γυναίκα-φύροσνα βήτα συμπεριφορά από ορισμένα αντρικά της φακίς, αυτά με το περιφερόμενο αντρίλικά τους, επειδή οι ίδιοι δεν καταλαβαίνουν την ψυχολογία ενός ομοφυλόφιλου;...

Αλλά... ας μην τα ρίχνουμε όλα αυτά σ' αυτούς· μπορεί να φταίει και το είδος εκείνου του ομοφυλόφιλου που δεν αρκούνται μα σε ομοφυλόφιλους αλλά γουστάρουν αντρώκλες να τους φέρονται σα ζώα, να τους γ... και μετά να τους πετούν.

(απελευθέρωσης ομοφυλόφιλων τς, τς, τς!)
Αλλά φιλιταί, το θέμα δεν σταματά εδώ, μιας και οι άσχετοι και τα αντράκια

και οι κουνίστρες ομοφυλόφιλοι και οι συγκρατημένοι και τελικά όλοι, φτωχοί τε πλούσιοι, έχουν πόδια και πάνε ολ-τουγκέδερ στα παμπ δημιουργώντας ένα πολύχρωμο κομφούζιο. Κάθεσαι, παραγγέλνεις κάτι σ' ένα ευγενέστατο (συνήθως) γκαρόν και αρχίζεις την εποπτεία. (Συνήθως κάποιο ντίκο, μια ιταλική μελωδία ή μια υποφερτή τζαζέ μουσική αιωρείται παράλληλα στον αέρα). Βλέπεις απέναντι δυο να μιλούν για κάποιον που την έχει μεγάλη αλλά, αίφνης, η μουσική δυναμώνει απότομα και το μόνο που προλαβαίνεις είναι να θυμηθείς εκείνον τον ερωτευμένο μικρό που έκλαιγε για κάποιον που δεν τον θέλγισε γιατί την είχε πολύ μικρή, και σου γέλασε μαζί του. Βλέπεις το πουρό στη γωνία να κάθεται μόνο του. Τελικά, δεν έφτανε το κάσμη των γενεών, έχουμε και το κάσμη των ομοφυλόφιλων γενεών. Λένε ότι τα πουρά είναι εντελώς άκρηστα πα, όταν δεν έχουν κρήματα να αγοράσουν ένα κορμί ή λίγη τρυφερότητα και βέβαια κανείς δεν δίνει δεκάρα για την ανυπόφορη μοναξιά μιας τέτοιας ηλικίας. Πιο πέρα, βλέπεις τους άντρες (κατά τη γνώμη τους): είναι μια ομάδα φρέσκων τεκνών που λίγοι από αυτούς έχουν συνειδητοποιήσει ότι είναι ομοφυλόφιλοι.

Μια φορά που ρώτησα τρεις από αυτούς, εντελώς αθώα, γιατί έρχονταν σε τέτοια μέρη, όλοι χαμογέλασαν αμήχανα και απέφυγαν να απαντήσουν. Ένας άλλος μου είπε ότι δεν έβρισκε γυναίκα και ήρθε να «γ... έναν πούστη» (τη λέξη την πέταξε αρκετά προσβλητικά και σκέφτηκα τι τιμή πίστευε ότι θα 'κανε στον «πούστη» που θα ψάρευε με το να του δώσει την πολυτέλεια ν' αγγίξει τα όργανά του!). Κάποιος άλλος μου είπε ότι «ασφαλώς» και δεν ήταν ομοφυλόφιλος τη στιγμή που επιτρέπει στους «πούστηδες» (πολύ της μόδας η λέξη τελικά...) να χρησιμοποιούν μόνον τα... όργανά του. Επίσης του 'κανε εντύπωση πως μόνο μερικοί από τους «πούστηδες» που γνώρισε κουνιόταν ή δείχναν ότι «το θέλουν». Όταν αναφέρθηκα δε σε μια περίπτωση όπου ένας γνωστός μου ομοφυλόφιλος έκανε παιδί με τη γυναίκα του, γέλασε και μου είπε ότι σίγουρα ο γνωστός μου δεν ήταν «πούστης»!!! Διότι λέει, «οι πούστηδες» (λοιπόν, αυτή η λέξη είναι πολύ εύπικη) «δεν μπορούν να γκαστρώσουν ή έστω να πηδήξουν μια γυναίκα όπως και να δείρουν κάποιον, γιατί οι ίδιοι μέσα τους έχουν... ηθλική φύση!» (Ο Κρετινισμός εν Ελλάδι τελευταίως κάνει θραύση).

Πιο πέρα βλέπεις μια άλλη παρέα. Πληροφορίες λένε ότι αυτή είναι «ειδική» παρέα. Είναι πάντα όλοι μαζί, μια ψυχή, μια φωνή. Σου κάνει κάποιος απ' αυτούς πρόταση κι αν εσύ αρνηθείς, μαύρο φίδι που σ' έφαγε. Σε κάνουν μαύρο στο ξύλο. Αν πάλι επέλθει το... μοιραίο, λίγο αργότερα ίσως σε καλέσουν στο τραπέζι τους να τους κεράσεις το ποτό τους! Εύλογον βέβαια είναι ότι οι τοιούτοι τύποι κάπου έχουν χάσει τον μπουσούλα στο πού σταματάνε τα δικαιώματά τους και πού αρχίζει ο σεβασμός για τον άλλον.

Στα παμπ αυτά επίσης, μπορείς και να ακούσεις τη σεξουαλική απελευθέρωση ορισμένων ομοφυλόφιλων όπου συναντάς την πορνεία κεράκι με τα κόμπλεξ: «Εκείνο το πουρό μου 'δωσε πεντακοσάρικο, αμ τι νόμιζες, κορμάρα είναι αυτή. Κάθε μέρα κι άλλον». Ή πιο λιτά: «Θέλω μεν... πονάω δε».

Παραδίπλα έχει και τους άλλους που θα 'θελαν πάρα πολύ να σου βγάλουν ένα «οικ» ονοματάκι, την «άλλη» που θεωρεί αυθορμήτως ότι είσαι τόσο γυναίκα όσο κι αυτή, τους ιδιοκτήτες των διαφόρων παμπ, που εφ' όσον οι ομοφυλόφιλοι που συκνάζουν εκεί προσελεύουν τεκνά και συνεπώς πελατεία, όλα μέλι-γάλα, αλλά μόλις φύγει η κλίκα ακούει τον αδόξαστο κι όσον αφορά τους ίδιους μαθαίνει ότι αυτοί τότε είχαν γίνει ξαφνικά μοντέρνοι ή δεν είχαν ιδέα! Και μέσα σ' όλη αυτή τη μεστή σεξουαλική ατμόσφαιρα, πηφ και τα διάφορα υπαρξιακά προβλήματα: «Τι μου λείπει;», «Τι θέλω;».

Κάπου εκεί μέσα ανάμεσα λοιπόν, θυμάσαι εκείνο το παιδί με χαμένο μέσα του τον ψυχικό εαυτό του, νεόβγαλτο, να σπαρταράει στο κλάμα στην πόρτα ενός τέτοιου παμπ επειδή κάποια παρέα του φώναζε «ρε πουστράκι, έλα να μας κάνεις ένα τσ...». Θυμάσαι εκείνα τα ερωτευμένα παιδιά που φιλιόντουσαν στα μάτια μες στο μπαρ' εκείνους τους γέροντες Γερμανούς που τόσα χρόνια αλήθεια ξέρεις ότι τα 'χουν εκείνον τον παντρεμένο ομοφυλόφιλο που έκλαιγε 15 μέρες μετά το γάμο του... Αναρωτιέσαι αλήθεια, πόσος δρόμος μας περιμένει ακόμη... έτσι αβοήθητοι που είμαστε, καθένας μόνος του τελικά, αφού έτσι το θελήσαμε...

Α.Μ.Ο. ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ

«Φίλε φαλλέ, μην συζητάς για φαλλοκρατία πριν κάνεις ένα ταμπούκι»

Το ΑΜΟ είναι συζήτηση για τον έρωτα ομοφύλων.

Το ΑΜΟ προϋπήρχε σαν ιδέα στα πάρκα, σε παρέες, στα ουρητήρια, σε σπίτια κοριτσιών του κατηχητικού και στα γυμνασιακά διαλείμματα μέσα στις τουαλέτες. Η Λάλα κι η Λαλά έφτιαξαν το ΑΜΟ απλώς για φραγκαλά.

ΑΜΟ: τα καλλιαρντά είναι γλώσσα του ghetto.

ΑΜΟ, amas, amat... μας καταπίεσαν τα λατινικά στο γυμνάσιο και βγάκαμε πούστηδες. Οι λεσβίες του ΑΜΟ δεν ξυρίζονται, απλώς γιατί δεν έχουν γένια.

Το ΑΜΟ αγαπά τα φρικιά. Είμαστε άτομα που συντονιζόμαστε εύκολα.

Το ΑΜΟ δεν έχει γραφεία. Μισεί τα γραφεία.

ΑΜΟ: ζήτω οι πούστηδες του Βαρδάρη. Πούστηδες του Βαρδάρη: κάτω το ΑΜΟ, πάνω το γαμπίσι.

Το ΑΜΟ σέβεται τους «αγωνιστές» του ΑΚΟΕ. Άσχημα είναι;

Το ΑΚΟΕ θεωρεί το ΑΜΟ ανύπαρκτο ή τουλάχιστον αστείο.

Το ΑΜΟ μισεί τους αστούς, ειδικά τους ομοφυλόφιλους. Καλλίτερα φτωχομπινές παρά κατινιάρης π.χ. επανέλαβε 100 φορές τη λέξη πούστης και την ξεπέρασε.

Το ΑΜΟ στον ένα χρόνο ύπαρξής του απέκτησε φαλλικά φράξια που έκδωσε

ΜΠΑΝΑΝΕΣ.

Το ΑΜΟ είναι κατά του ghetto των ομοφυλόφιλων.

Τα άτομα του ΑΜΟ ψωνίζονται παντού.

Το ΑΜΟ χέζει τις συμπαραστάσεις των κομμμάτων για τους πούστηδες.

Τα άτομα του ΑΜΟ συζητούν για τον έρωτα μόνο με όσους κάνουν έρωτα. Και συ γλυκειά πανίστα το κάνεις με την αφεντικίνα σου.

Αν έχεις εμπειρίες με ομόφυλους σου και τις «ψάχνεις» είσαι ΑΜΟ. Αν δεν τις ψάχνεις ΔΕΝ είσαι. Το ΑΜΟ αδιαφορεί συνήθως για τους τραβεστί. Sonja Io ti ΑΜΟ. Σόνια και το δικό σου βιβλίο θα βγει στο παζάρι.

Το ΑΜΟ είναι κατά των ορμονών στα μωσχάρια και τους τραβεστί. Συνιστά ολικόνη.

Το ΑΜΟ σκαίνεται τους ευνουχιμένους (εγχειρισμένους) ομοφυλόφιλους.

Τα άτομα του ΑΜΟ δεν κρύβουν ποτέ τις επιθυμίες τους.

Το ΑΜΟ πολέμει τους παπάδες, την πολιτική και την κουλτούρα. Χωρίς κέρδος κέρατα.

ΑΜΟ: όταν κάνεις έρωτα ακούς Μπέλλου, Χατζηδάκι ή ροκ. Και γιατί;

Για το ΑΜΟ ο έρωτα ομοφύλων είναι αντιεξουσιαστική πράξη.

Οι συγκεντρώσεις του ΑΜΟ στα αμφιθέατρα του Πανεπιστημίου απέτυχαν λόγω κουφού και αντιερωτικού ακροατηρίου.

Το ΑΜΟ εκδιώχθηκε από το Πανεπιστήμιο.

Οι κνίτες μισούν το ΑΜΟ και την ομοφυλόφιλη πλευρά του εαυτού τους. Όπως όλοι οι φασίστες.

Το ΑΜΟ προτρέπει όλους εσάς να ερευνησετε το σώμα σας με μια ομοφυλόφιλη εμπειρία.

Το ΑΜΟ δεν φοβάται τη μιζέρια.

ΑΜΟ: Το εκκεντρικό ντύσιμο είναι φαλλικό. Βοηθά στο ψώνισμα. Ερευνήστε την σχέση πούστης-φρικιά και γράψτε στο ΑΜΦΙ.

Το ΑΜΟ μισεί τις «στολές» γενικά. Οι πούστηδες γουστάρουν φαντάρους και αστυνομικούς. Τα φρικιά γουστάρουν τις λεσβίες.

Οι παλαοκομματικοί του ΚΚΕ εσ. χαρακτηρίσαν τα άτομα του ΑΜΟ αναρχικούς. Μεταξύ τους μας θεωρούν διεστραμμένους.

Τα άτομα του ΑΜΟ μισούν τους μικροαστικούς δεσμούς.

Α.Μ.Ο.: όλοι είμαστε φαλλοκράτες.

Α.Μ.Ο.: ο κακός πούστης είναι μύθος, ο πούστης είναι πραγματικότητα. Οι «λαϊκές αδελφές» προτιμούν τις ταβέρνες χωρίς ΑΜΟ.

Το ΑΜΟ αγαπά τις λεσβίες. Οι λεσβίες είναι γυναίκες. Οι πούστηδες άνδρες.

Το ΑΜΟ έχει γλωσσολογικό πρόβλημα.

Μερικές λεσβίες του ΑΜΟ παίρνονται ασυστόλως. Άλλες νοιώθουν πολύ μοναξιά. Όλες τους όμως έχουν πρόβλημα με τους φαλλοκράτες. Όλοι πα θέλουν να γαμήσουν μια λεσβία ή και δύο μαζί! Είναι βλέπετε η πιο ανώδυνη επαφή με την ομοφυλοφιλία.

Το ΑΜΟ μοιράζει προκηρύξεις.

Το ΑΜΟ μισεί τις προκηρύξεις. Αυτομισείται σαν πούστης.

Το ΑΜΟ ψάχνει για έκφραση.

Το ΑΜΟ αμφισβητεί την ύπαρξή του.

Αν εκνευρίστηκες, ρίξε μια μαλακία-συμπαράσταση στο ΑΜΟ.

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΜΕΤΩΠΟ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ (Νοέμβριος 1980)

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΚΑΙ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΚΑΘΥΠΟΤΑΞΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Έφηβοι ξανθοί και μελαχρinoί, ωραίοι και λιγότερο ωραίοι, μην ακούτε πα τα δόλια λόγια των αστικών φαντασμάτων της ηθικής και του θανάτου. Στο εξής τα παιχνίδια σας ας γεμίσουν με γέλια χαράς και ερωτικούς ψιθυρους, οι καυγάδες σας ας μετατραπούν σε χάδια και ζευγαρώματα κάθε είδους. Αντί να ριχτείτε μόνοι σας στους καμινέδες των γυμνασίων, οργανώστε τεράστια δίκτυα ηδονής. Οργανώστε συλλογικές κραιπάλες, οργιαστικές εκδηλώσεις και σεξουαλικές εξεγέρσεις ενάντια στους κύρυκες της εγκράτειας, του μίσους και του πολέμου. Κι εσείς, παιδαγωγοί και ενήλικες, μάθετε το γρηγορότερο στα παιδιά να κρησιμοποιούν στο σώμα τους όλες τις δυνατότητες ηδονής, βοηθήστε τα να κορέσουν τα πάθη τους. Αφήστε τους ευνούχους να ξεροκαταπίνουν τα σάλια τους, να εκδηλώνουν το μίσος τους για την απόλαυση και να παράγουν τις συλλογικές σφαγές, τους πολέμους.

Παιδιά, έφηβοι, νέοι! Ας αποκαταστήσουμε το νόμο της απόλαυσης και του έρωτα!

Ας εξεγερθούμε σεξουαλικά!

Οι νέοι δεν θέλουν πα πόλεμο και θάνατο. Το να 'σαι 21 χρονών, σημαίνει ότι αγαπάς τη ζωή, τον έρωτα και την απόλαυση. Ο Ντεμπρέ θέλει να διαστρεβλώσει τις επιθυμίες τους, στρεφοντάς τες προς τη φασιστική και φιλοπόλεμη ανδροπρέπεια, προς τη λατρεία της ιεραρχίας και της καταπίεσης των «ισχυρών» επί των «αδυνάτων».

Ας προετοιμαστούμε για τη σεξουαλική εξέγερση!

Θέλουν να μας πάνε στο στρατό για να μας αποκλείσουν από την απόλαυση της ζωής!

Κάτω οι δολοφόνοι του έρωτα, κάτω οι ευνουχιστές της ηδονής!

**ΜΠΑΝΑΝΕΣ, τ.1 — Άνοιξη 1980, μετάφραση από την εφημερίδα
του F.H.A.R — Μετώπου Επαναστατικής Δράσης Ομοφυλόφιλων, Γαλλία.**

Πώς ιδρύθηκε το Α.Κ.Ο.Ε.

ΠΡΟΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΟΥ — ΜΑΪΟΣ 1997

του Λουκά Θεοδωράκοπουλου

"Αποχρύμασις" 29/3/77 ΤΟΥ ΣΚΟΥΛΑ

'Εκτόπιση για τους όμοφυλόφιλους

ΠΡΟΒΛΕΠΕΙ ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ

Αυστηρές ποινικές κυρώσεις καθώς και εκτόπιση, πρόβλεψε για τους όμοφυλόφιλους, σύμφωνα με θετικές πληροφορίες της «Α», το σχέδιο νόμου που καταρτίστηκε από τα υπουργεία Δημοσίας Τάξεως και Κοινωνικών Υπηρεσιών. Με τις διατάξεις του νομοσχεδίου ρυθμίζονται και θέματα που άφορούν στην προστασία από τα φθοροδίστα νοσήματα και στον έταιρισμό των άσημων γυναικών.

Το νομοσχέδιο προβλέπει φυλάκιση ενός έτους για τους κλειστούς και μετά από δεύτερη καταδίκη το δικαστήριο μπορεί να αποφασίσει και την εκτόπιση για ένα χρόνο.

Με ένα χρόνο φυλάκιση θα τιμωρούνται επίσης οι «προστάτες» των άσημων γυναικών και αυτοί που θα τις είδωποιούν σε περίπτωση έφθορου της αστυνομίας.

Με την αδήριτη μοίρα θα τιμωρούνται οι γυναίκες κάτω των 21 ετών που εκδίδονται «καθ' ύποπτον», οι γυναίκες που δεν εξετάζονται ιατρικώς, και οι γυναίκες που θα προσπαθούν να «παρέχουν» κελύφες στους δρόμους και στα κέντρα διασκεδάσεως.

Σύμφωνα με διατάξεις του νομοσχεδίου:

1 Χωρίς άδεια της αστυνομίας δεν θα επιτρέπεται να εργάζονται γυναίκες σε κενσομασιόν στα κέντρα διασκεδάσεως.

2 Για να χαρακτηριστεί μία γυναίκα άσημη θα πρέπει να έχει συμπληρώσει το 21ο έτος της ηλικίας της, και να αποφορτίσει σχετικώς ο νομόρχης μετά από πρόταση της αρμόδιας αστυνομικής αρχής.

Απαγορεύεται ακόμη η πρόκληση υπηρετικού προσωπικού στα οπτικά άσημων γυναικών χωρίς άδεια της αστυνομίας ενώ δεν θα χορηγείται πλέον άδεια για την πρόκληση ως υπηρετικού προσωπικού άρρενων, άποικισμένων ηλικίας ή ηλικίας κάτω των 50 ετών.

ΝΑΣΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ 1980 Φίλαρο 1

τὸ λᾶμδα

15 δρχ

για τη σεξουαλική απελευθέρωση

ΚΕΝΤΡΟ ΓΙΑ ΤΗ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΝΔΡΩΝ ΣΤΑ ΠΑΡΙΑ ΤΟΥ ΑΚΟΣ

Το Φθινόπωρο του 1976 κυκλοφόρησε η παρακάτω **ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ**: «**ΣΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ** μας καίγανε δίπλα σε μια μάγισσα, στο όνομα της Χριστιανικής Ηθικής. Οι Ναζί μας κολλούσαν ένα ροζ τρίγωνο στο πέτο και μας έστελναν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ο σταλινισμός, αναμόρφωντας τους φιλελεύθερους νόμους της Οκτωβριανής επανάστασης, μας εκτόμιζε ή μας έκλεινε στα ψυχιατρεία.

ΕΜΕΙΣ ΕΙΜΑΣΤΕ οι Έλληνες όμοφυλόφιλοι. Πέρασαμε αιώνες καταπίεσης κρυμμένοι και κυνηγημένοι διότι η εκάστοτε ιδεολογία του κοινωνικού συστήματος μας θεωρούσε «διστραμμένους», «έκφυλους», «κοινωνικά πληγή», κλπ. Σήμερα βγαίνουμε ενωμένοι στην επιφάνεια της κοινωνικής ζωής της χώρας μας για να συζητήσουμε μαζί, να καταλάβετε και να καταλάβουμε ότι ο κάθε άνθρωπος είναι ελεύθερος να υπάρχει και να μεταχειρίζεται το σώμα του όπως αυτός νομίζει καλύτερα. Χωρίς την επέμβαση της κοινωνίας που διαχωρίζει αυθαίρετα με ετικέτα τους ρόλους και δίνει στα άτομα την ανάλογη τοποθέτηση.

ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ από τη μητριαρχία στην πατριαρχία άρχισε να διαμορφώνεται η σημερινή ανδροκρατική κοινωνία σύμφωνα με τις αξίες που τις απέδιδε ο παραδοσιακά «δημιουργός άνδρας». Αυτός επέβαλλε τη δική του ιδεολογία και η εξέλιξη μέχρι το σημερινό σύστημα έγινε κάτω από τη δική του εξουσία. Κι έτσι δικτατορικά καθορίστηκαν οι έννοιες «ομαλός», «ανώμαλος», αυθαίρετοι ορισμοί, τελειώς ξένοι προς την ίδια τη φύση. Στο εγχείρημά του αυτό τον ακολουθεί μια ολόκληρη ορχήστρα από «αντικειμενικές επιστήμες»: ιατρική, κοινωνιολογία, νομική, ψυχιατρική κλπ.

ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ στον αναπτυγμένο καπιταλισμό παύει η επιτακτική ανάγκη για πληθυσμιακή ανάπτυξη που περιόριζε τη σεξουαλικότητα στις γενετικές λειτουργίες της. Ο θηκός πουριτανισμός της άρχουσας ιδεολογίας όμως παραμένει σταθε-

ρός στις Μεσαιωνικές του θέσεις. ένας από τους λόγους είναι ο φόβος του παραδοσιακού άντρα να χάσει την απόλυτη κυριαρχία του άνω στους άλλους.

ΤΟ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ ΕΝΑ πρόβλημα των όμοφυλόφιλων σήμερα στην Ελλάδα είναι η συνειδητοποίηση της κατάστασης που υφίστανται. Και ο βασικότερος τρόπος που λειτουργεί η καταπίεση αυτή είναι ο ανεπίσημος αλλά αποτελεσματικότερος αποκλεισμός τους από το δικαίωμα λόγου:

I. Πολλοί κρύβουν την ομοφυλοφιλία τους από τον ίδιο τους τον εαυτό τους.

II. Κανείς δεν τολμάει να τη δηλώσει δημόσια, άρα

III. Κανείς δεν μπορεί να πει ότι καταπιέζεται, να αναλύσει τους τρόπους που καταπιέζεται και ν' αρχίσει ν' αγωνίζεται για την απελευθέρωσή του.

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΑΣ για ύπαρξη, αναγνώριση και ισότητα είναι αναμφισβήτητο. Άρχισε να συνειδητοποιείται μέσα μας όταν ήρθαμε αντιμέτωποι με το ισχυρό τείχος της μισαλλοδοξίας στα πλαίσια:

1. της οικογένειας 2. του σχολείου 3. των φιλικών σχέσεων 4. των σεξουαλικών σχέσεων 5. της εργασίας 6. και γενικά των κοινωνικών σχέσεων.

ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ ΟΤΙ μια βαθύτερη απελευθέρωση σημαίνει την κατάργηση «ρόλων» με τους οποίους η κοινωνία εγκλωβίζει τα άτομα. Έτσι, όχι μόνο δημιουργούνται πολίτες Α και Β κατηγορίας, αλλά καλλιεργείται και διαιωνίζεται η φασιστική νοοτροπία στην ευρύτερή της έννοια.

ΖΗΤΟΥΜΕ τη συμπαράσταση κάθε προοδευτικού ατόμου και κάθε προοδευτικής ομάδας, που πιστεύουν στη βαθύτερη απελευθέρωση του ανθρώπου.

Καλούμε κάθε Κόμμα και Πολιτική Νεολαία να πάρει θέση στην υπόθεση «ομοφυλοφιλία».

Ζητάμε φιλοξενία απ' όλο τον προοδευτικό ημερήσιο και περιοδικό τύπο.

Απαιτούμε ίση μεταχείριση.

Δεν ανεχόμαστε πα οποιαδήποτε διάκριση μέσα στο κοινωνικό σύνολο που ζούμε.

Σχεδιάζουμε δημόσια συνάντηση και συζήτηση με κάθε προοδευτικό άνθρωπο.

Επιτροπή για την ίδρυση του

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ»

Η επιτροπή αυτή αποτελούνταν από πέντ' έξι Έλληνες φοιτητές του εξωτερικού (Γαλλία, Ιταλία), επικεφαλής της οποίας ήταν ο Αντρέας Βελισσαρόπουλος.

Η Διακήρυξη αυτή, που τα μέλη της επιτροπής μοίρασαν σ' εφημερίδες, σε περιοδικά, σε gay bars, σε κινηματογράφους, ακόμα και στους κεντρικούς δρόμους και πλατείες της πρωτεύουσας, έγινε δεκτή με έκπληξη και περιέργεια για το ασυνήθιστο περιεχόμενό της, συζητήθηκε, σχολιάστηκε ευρύτατα (σε μερικές περιπτώσεις με πολύ ευνοϊκό τρόπο), αλλά παράλληλα αντιμετώπισε και την έντονη αντίδραση, την ειρωνεία και το κλεψασμό μεγάλης μερίδας του ημερήσιου και περιοδικού τύπου. Η έκπληξη οφειλόταν κυρίως στον συγκροτημένο και επιστημονικό λόγο της Διακήρυξης, καθώς και στις πολιτικές της προεκτάσεις που υπερακόντιζαν τα δοσμένα κομματικά σχήματα, ταυτόχρονα όμως και στο ήθος ή την «εικόνα» των παιδιών που μοίραζαν τη Διακήρυξη. Έχοντας συνθέσει στις ομοφυλόφιλες καρικατούρες της Επιθεώρησης, του παλιού ελληνικού κινηματογράφου και της τηλεόρασης, απ' όπου, κάρη στους «νόμους της αγοράς», ποτέ δεν λείπουν τα γραφικά αυτά πλάσματα (πολλοί ηθοποιοί – ομοφυλόφιλοι και μη – κάνουν καριέρα υποδυόμενοι κατά καιρούς τέτοιους ρόλους), οι άνθρωποι έβλεπαν ξαφνικά κανονικά αγόρια να περιφέρονται ανάμεσά τους, χωρίς ν' ακκίζονται, δηλώνοντας άμεσα και σοβαρά πως είναι ομοφυλόφιλοι, πως δεν ντρέπονται γι' αυτό και απαιτώντας μάλιστα ίση μεταχείριση και δικαιώματα με τους άλλους πολίτες. Δεν πρέπει να ξεχνάμε φυσικά ότι βρισκόμαστε στο 1976, δηλαδή δύο μόλις χρόνια μετά τη δικτατορία των Συνταγματαρχών, οι οποίοι, αφού διαγούμισαν την Ελλάδα και κατέστρεψαν την Κύπρο, αναγκάστηκαν να φύγουν κακίς κακώς μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου, αφήνοντας πίσω τους, σαν κουτσουλιά, εκτός των άλλων, κι ένα φασιστικό νομοσχέδιο, απόρροια νοσηρών εγκυφάλων, το διαβόητο «Περί της εξ' αφορδισίων νοσημάτων προστασίας και ρυθμίσεως συναφών θεμάτων», το οποίο προέβλεπε, μεταξύ άλλων, το φακέλωμα των ομοφυλόφιλων, τους απειλούσε με ενός χρόνου φυλάκιση αν τους συνελάμβανε να αναζητούν σύντροφο στους δρόμους και τα πάρκα, και τους έστελνε εξορία. Μέσα στην ατμόσφαιρα σχετικής ελευθερίας που δημιούργησε ο σχηματισμός της πρώτης μεταπολιτευτικής κυβέρνησης Καραμανλή, τα μηνύματα του παρισινού Μάν του '68 που έρχονταν στην Ελλάδα με καθυστέρηση σχεδόν 10 ετών, την έντονη πολιτικοποίηση που εκδηλώθηκε μ' ένα πλήθος ιδεολογικοπολιτικών εντύπων και βιβλίων, με διοργανώσεις Φεστιβάλ από τις κομματικές νεολαίες, ιδίως τις αριστερές, ο κόσμος που είχε δοκιμάσει στο πετσί του το εφτάχρονο «γύψωμα», και ιδιαίτερα το πιο προωθημένο τμήμα αυτού του κόσμου, είχε αναπτύξει μια αξιοπρόσεκτη ευαισθησία απέναντι στα θέματα των καταπιεζόμενων μειονοτήτων (ομοφυλόφιλοι, ψυχιατριζόμενοι, φυλακισμένοι, γυναίκες ελευθερίων θών, κλπ.) που έβεταν τα επονομαζόμενα «κοινωνικά κινήματα» που ξεπήδησαν από το γενικότερο κίνημα Αμφισβήτησης των προηγούμενων δεκαετιών. Χαρακτηριστικό από την άποψη αυτή είναι το γεγονός ότι, μετά την ίδρυση του ΑΚΟΕ που ακολούθησε τη Διακήρυξη και την ανάληψη από μέρος επτά (αριθμός 7) υπουργείων της κυβέρνησης Καραμανλή, με επικεφαλής το υπουργείο Κοινωνικής Προνοίας υπό τον Σπ. Δοξιάδη, επεξεργασίας του επαύχοντου νομοσχεδίου, οι διαμαρτυρίες τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό, με συλλογή υπογραφών ανώνυμων και επώνυμων ανθρώπων, με παραστάσεις και διαδηλώσεις μπροστά στα ελληνικά προξενία από μέρος ομοφυλόφιλων και άλλων οργανώσεων, ήταν τόσο πολλές και έντονες, ώστε ανάγκασαν την κυβέρνηση να δηλώσει ότι θα σεβαστεί τα δικαιώματα των ομοφυλόφιλων, απάλειψε τον όρο «κίναια» με τον οποίο χαρακτηριζε συλλήβδην τους ομοφυλόφιλους αντικαθιστώντας την με τη λέξη «πρόσωπα», έκανε σημαντικές αλλαγές στα διάφορα άρθρα του, και τελικά το παραμέρισε, κληροδοτώντας το σε μια άλλη κυβέρνηση της Δεξιάς.

Στο σημείο αυτό, θα πρέπει να αναφερθούν ορισμένα γεγονότα που προηγήθηκαν της ίδρυσης του ΑΚΟΕ και έπαιξαν αποφασιστικό ρόλο στην εξέλιξή του. Πριν η ομάδα των φοιτητών που αναφέραμε κυκλοφορήσει τη Διακήρυξη, ο συχωρεμένος πα Ανδρέας Βελισσαρόπουλος, επισκέφτηκε τον Κώστα Ταχτοσί, επώνυμο ομοφυλόφιλο συγγραφέα ήδη, και του ζήτησε να βοηθήσει στην ίδρυση του ΑΚΟΕ. Όπως γράφει ο ίδιος του στο μεταθανάτιο βιβλίο του «Το Φοβερό Βήμα», όχι μονάχα δεν τον βοήθησε, αλλά προσπάθησε με κάθε τρόπο να τον αποτρέψει από μια παρόμοια ενέργεια, αναπτύσσοντας τις δικές του – αισθητικές περισσότερο παρά πολιτικές – αντιλήψεις πάνω στο θέμα. Μάλιστα ο Βελισσαρόπουλος προσπάθησε να τον πείσει επικαλούμενος το επερχόμενο Νομοσχέδιο. Ο Ταχτοσίς ήταν ανένδοτος. Ύστερα απ' αυτό, η ομάδα προχώρησε στην κυκλοφορία της Διακήρυξης και έστρεψε την προσοχή της σε άλλες κατευθύνσεις. Έτσι μια μέρα πήρα ένα τηλεφώνημα από τον ίδιο τον Βελισσαρόπουλο που μου έλεγε ότι είχε διαβάσει το βιβλίο μου «Ο Καϊά-

δας», (μια περιπέτεια τριάντα ομοφυλόφιλων επί δικτατορίας που ο υπουργός Γιάννης Λαδάς, υπουργός Δημόσιας Τάξης το 1967 διαπόμπευσε δια των εφημερίδων χωρίς να έχουν διαπράξει κανέναν αδίκημα) με ρωτούσε αν είχα διαβάσει τη Διακήρυξη, και μου ζήτησε να συμμετάσχω στο Κίνημα, πρόγραμμα που αποδέχτηκα αμέσως. Ύστερα από μια δυο μέρες ήρθε στο σπίτι μου με μερικά από τα άλλα παιδιά και συζητήσαμε. Ακολούθησαν συγκεντρώσεις στο σπίτι του, στο σπίτι του αρχιτέκτονα Γιώργου Ράνου, στην Πλάκα και αλλού. Το πρόβλημα που απασχολούσε το ΑΚΟΕ από τα πρώτα του βήματα ήταν το πρόβλημα των τραβεστί και οι σχέσεις που θα μπορούσε (ή θα 'πρεπε) να έχει μαζί τους. Κατά τις συζητήσεις που είχαμε μεταξύ μας αλλά και με τους ίδιους τους τραβεστί, είχαμε διαπιστώσει πως τα προβλήματά τους ήταν πολύ διαφορετικά από τα προβλήματα των άλλων ομοφυλόφιλων (δικαιούσαν το δικαίωμα να εκδίδονται και ζητούσαν τη σχετική ταυτότητα) και συνεπώς δεν ήταν σωστό, ακόμα και για λόγους πολιτικές προς τους άλλους ομοφυλόφιλους (τους οποίους η εικόνα των τραβεστί τρώμαζε και τρομάζει ακόμα), να ενταχθούν στις τάξεις του ή ν' αποτελέσουν κομμάτι του. Δεδομένου όμως ότι, πέρα από τις οποιεσδήποτε διαφορές, δεν έπαυαν να είναι ομοφυλόφιλοι, και μάλιστα δεινά καταδιωκόμενοι από την αστυνομία, ενώ παράλληλα αποτελούσαν εξ' αντικειμένου την πιο ανατρεπτική εικόνα των προτύπων και των ρόλων, αποδείχνοντας με τη μεταμφίεσή τους τη σχετικότητα των φύλων, το ΑΚΟΕ δεν έπρεπε και δεν μπορούσε να τους απορρίψει, αλλά αντίθετα όφειλε να τους συμπαρασταθεί και να τους βοηθήσει γενικά στον αγώνα τους για επιβίωση. Αυτό ήταν το σκεπτικό πάνω στο οποίο βασίστηκαν οι σχέσεις του ΑΚΟΕ με τους τραβεστί – ένα σκεπτικό που τόσες παρεξηγήσεις και τόση εκθρόνιση προκάλεσε. Ακόμα και ο Ταχτοσίς, τραβεστί ο ίδιος, δεν έπαυε έκτοτε να επαναλαμβάνει με μονότονη επιμονή ότι το ΑΚΟΕ ιδρύθηκε «κάτω απ' τις φούστες των τραβεστί»! Κατά τη γνώμη μου – γνώμη που επαναλαμβάνω σε όλες σχεδόν τις συνεντεύξεις του – όχι μονάχα οι τραβεστί, αλλά ούτε οι γυναίκες «ελευθερίων θών» είχαν δικαίωμα ή ήταν άξιες να κάνουν συνδικαλισμό και να προβάλλουν αιτήματα!...

Την άνοιξη του 1978 κυκλοφορεί το πρώτο τεύχος του ΑΜΦΙ (στο εξώφυλλο, ένας σούπερμαν, όρθιος, με ανοικτά πόδια και χέρια, σε πολύ «αντρική» στάση, κρύβει στον ξαπλωμένο στα πόδια Αδάμ του Μιχαήλ Αγγέλου, απλώνοντας το το χέρι και κοιτάζοντας τον ικετευτικά καθώς του απαντάει: τι λένε δεν ξέρουμε: οι «αμπούλες» πάνω απ' τα κεφάλια τους είναι άδειες) και γίνεται ανάργαστο (η ζήτησή του ήταν τέτοια που ανατυπώθηκε). Τους μήνες που ακολούθησαν τη Διακήρυξη, η ομάδα του ΑΚΟΕ εργάζεται εντατικά: μοιράζει προκηρύξεις παντού, παίρνει μέρος στην επέτειο του Πολυτεχνείου, μαζεύει υπογραφές ενάντια στο Νομοσχέδιο, γράφει συνθήματα στους τοίχους, με ομοφυλόφιλο περιεχόμενο, για πρώτη φορά. Στο τεύχος αυτό δημοσιεύονται 250 ονόματα «επώνυμων» και «ανώνυμων» πολιτών που διαμαρτύρονται για το Νομοσχέδιο, γίνεται απολογισμός της συγκέντρωσης των τραβεστί στο «Λουζιτάνια» και δημοσιεύονται άρθρα που διαβάστηκαν σ' αυτή. Στο δεύτερο τεύχος, η διαμαρτυρία ενάντια στο Νομοσχέδιο έχει εξαπλωθεί σε όλη την Ευρώπη: γάλλοι διανοούμενοι και καλλιτέχνες στους οποίους συμμετέχουν οι Ζαν-Πωλ Σαρτρ, Σιμόν ντε Μπωβουάρ, Λουί Αλτουσέρ, Ρολάν Μπαρτ, Φρανσουά Σατελέ, Ζιλ Ντασέν, Ζιλ Ντελέζ, Ζαν Ελλενστέν, Μισέλ Φουκώ, Κώστα Γαβράς, Νίκος Πουλαντζάς, Φρανσουά Ρουσόφ, Φίλιπ Περέκομμο, Ρενέ Σερρέ, Φελίξ Γκουαταρί, κ.ά. διαμαρτύρεται στον Σπύρο Δοξιάδη για το Νομοσχέδιο, ενώ απ' όλα τα ελληνικά προξενία του Εξωτερικού καταφθάνουν ειδήσεις που μιλάνε για συγκεντρώσεις και ψηφίσματα ομοφυλόφιλων και άλλων οργανώσεων για το ίδιο θέμα. Ο Δοξιάδης αναγκάζεται, με επιστολές του, να καθυστερήσει την εξεγερμένη Ευρώπη και επιφέρει σοβαρές αλλαγές στο κατάπτυστο νομοσχέδιο. Το ΠΑΣΟΚ, όντας ακόμα στην Αντιπολίτευση, έχει ήδη πάρει θέση ενάντια στο υπουργείο Δημόσιας Τάξεως της κυβέρνησης Καραμανλή με τις «Επιχειρήσεις Αρετί» που στρέφονται κατά κύριο λόγο εναντίον των τραβεστί και των ομοφυλόφιλων. Η Μελίνα Μερκούρη και ο Πέτρος Βάλβης καταθέτουν επερωτήσεις στη Βουλή σχετικά με την πολιτική αυτή την οποία καταδικάζουν, ενώ ο αρχηγός του ΠΑΣΟΚ Ανδρέας Παπανδρέου, υπακούοντας στα μηνύματα των καιρών, δηλώνει σε μια συνέντευξή του στην «Ελευθεροτυπία» στις 13.10.1981: Είναι φανερό ότι στα πλαίσια των γενικών μας αρχών που αφορούν τα δικαιώματα του πολίτη, θα καταργηθούν οι διακρίσεις σε βάρος των μειονοτήτων. Τα μέλη τους θ' αντιμετωπίζονται σ' ισότιμοι πολίτες και θα έχουν τα ίδια δικαιώματα και τις ίδιες υποχρεώσεις απέναντι στο νόμο και την πολιτεία με όλους τους Έλληνες.» Χαρακτηριστικό επίσης για το κλίμα της εποχής (την αντιδραστικότητα της Δεξιάς και τη φιλελεύθερη στάση της κεντροαριστεράς – πλην του Κ.Κ.Ε.) είναι το γεγονός ότι συνήγοροι στη δική του υποφαινόμενου, σαν «υπεύθυνου σύμφωνα με το νόμο» του περιοδικού «Αμφί», για ένα ποίημα του αείμνηστου Νίκου Σπάνια όπου αναφέρονταν οι φράσεις «φουριόζικο καβλί» και «δυνατό καβλί» – μια δίκη όπου τελικά το «Αμφί» αθωώθηκε – ήταν (χωρίς αμοιβή) οι Οδώρος Πάγκαλος, Τάκης Παπάς και Κατερίνα Ιατροπούλου, ενώ ανάμεσα στους πολυπληθείς μάρτυρες υπεράσπισης, συγκαταλέγονταν προσωπικότητες αναμφισβήτητου πνευματικού κύρους και αξίας (Βιργινία Τσουδερού, Ελένη Βακαλό, Αντρέας Μπακαριάν, Πέτρος Βάλβης, Γιώργος Βέλτσος, κ.ά.)

Στις 26 Γενάρη 1981 έγινε στα Προπύλαια η πρώτη υπαίθρια εκδήλωση του ΑΚΟΕ με αφορμή το Νομοσχέδιο, τη συζήτηση του οποίου, ύστερα από επανειλημμένες αναβολές και καθυστερήσεις, άρχισε πλέον μια άλλη κυβέρνηση της Δεξιάς: η κυβέρνηση Ράλλη. Το μεσημέρι της ίδιας μέρας, το ΑΚΟΕ είχε καλέσει στα γραφεία (συνεχίζεται στη σελίδα 8)

Η δόξα του παρία ή η μαγιά να διαφέρεις

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΕΙΔΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΝ «ΠΟΘΟ» – ΜΑΪΟΣ 1997

του Θεωδωρή Αντωνόπουλου

ΚΑΘΕ ΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΣΚΟΠΟ ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΡΝΕΙΑ

ΤΟ ΚΡΑΞΙΜΟ

ΕΚΔΟΤΗΣ: 'Η εκδόσιμνη τραβεσί Πάολα 9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1981 ΔΡΧ. 25 (μετά από πώληση)

Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΣΤΑΛΙΝ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΟΥ ΤΣΙΜΠΟΥΚΙ...

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΕΠΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΤΕ...

Στις 11 Δεκεμβρίου δικάζονται για την υπόθεση του Λαμπρόπουλου στο Γ' Έφετείο 'Αθηνών ('Αρσάκτιο). Όσοι θέλουν να μου συμπαρασταθούν ως Έλληνας στις 9 ή όρα τὸ πρῶι. ΠΑΟΛΑ

830 ΓΕΝΝΑΤΕ ΘΑ ΥΠΑΡΧΟΜΕ

ΠΟΥΚΙ Η ΔΕΣ

Ο νεαρός δράστης συνελήφθη για άλλο αδίκημα και δημολόγησε και τη δολοφονία.— Τό θύμα τού Έκανε άσεμνες χειρονομίες, λέγει ο δράστης.— Τόν πυροδόλησε με περίστροφο και μετά τόν χτύπησε με ρακέττα.

Σεπτέμβριος του 1981. Ένα «βλάσφημο», αυθάδες ροζ-μαύρο οκτασέλιδο «εφημεριδικό» σε σχήμα ταμπλόιντ εκτίθεται προκλητικά στα κεντρικά περίπτερα της Αθήνας. Υπέριπλός του, ο αφορισμός «Κάθε εργασία με σκοπό το κέρδος είναι πορνεία». Εκδότης, «η εκδόσιμνη τραβεσί Πάολα». Τιμή, δραχμές 25 «μετά από παζάρι». Ήταν το πρώτο τεύχος του «Κράξιμο», μιας μοναδικής σε στιλ, περιεχόμενο και άποψη έκδοσης, που κόντρα σε θεούς και δαίμονες συνέχισε να κυκλοφορεί ως το χειμώνα του '93, με αποκλειστικό οκεδόν πόρο τις βίζιτες της Πάολας – «τα τοιμπούκια μου», όπως παραπονιότανε αυτάρεσκα η ίδια.

Δώδεκα χρόνια, δεκατέσσερα τεύχη. Τι να πρωτοθυμηθεί κανείς... Τα πρώτα τεύχη, που γράφονταν στα καφέ της Ομόνοιας, το υπόγειο του Α.Κ.Ο.Ε. και τα παγκάκια της πλατείας Εξαρχείων, προτού «στηθούν» στην αυτοσχέδια μονταζιέρα της Πάολας; Την αιρετική παρέμβαση «Η Αλλαγή, οι ομοφυλόφιλοι και οι απελπισμένοι» στο δεύτερο τεύχος, λίγο μετά την πρώτη νίκη του ΠΑΣΟΚ; Τις διώξεις του '83 και του '84 «περί ασέμνων» (όπου άσεμνο, ένα σκίτσο του Κοκτό στο τρίτο τεύχος («ποιος είναι αυτός ο... Κοκτός;»), είχε ρωτήσει, θυμάμαι, ο πρόεδρος) και «εξύβρισης της Αρχής διά του Τύπου»; Τέσσερις μήνες φυλακή και 30.000 δρχ. πρόστιμο είχε φάει πρωτόδικα η Πάολα. Η φυλακιστή της είχε αποφευχθεί χάρη στην άμεση κινητοποίηση των ομοφυλόφιλων οργανώσεων του εξωτερικού, ενώ για την υπόθεση είχε ενδιαφερθεί και η Διεθνής Αμνηστία. Αλλά ο κατά κόσμον Παύλος Ρεβενιώτης δεν «μασάει». Το τεύχος 4 βγήκε ακόμα πιο προκλητικό. Το «Εμείς, οι πούστηδες» είναι το ριζοσπαστικότερο ομοφυλόφιλο μανιφέστο που έχει γραφτεί στην Ελλάδα. Για το «Κράξιμο», το να είσαι «πούστης» δεν είναι απλώς δικαίωμα. Είναι μαγιά.

Η Πάολα και οι «αναρχοπούστηδες» δεν κολώνουν πουθενά. Το 5ο τεύχος

θέλει τον κόσμο και τον θέλει τώρα: «Αντισταθείτε»... Υποδέχονται τον Λεπέν στα οδοφράγματα, οργανώνουν gay διαδήλωση στο κέντρο της Αθήνας την παραμονή των εκλογών του '85, πρωτοστατούν στο κίνημα για την αποφυλάκιση του Χρίστου Ρούσου, συμμετέχουν σε πορείες και καταλήψεις, συνεργάζονται με τα «κοινωνικά κινήματα» της εποχής. Το Μάιο του '86, όταν το AIDS δείχνει τα δόντια του και στην Ελλάδα, το τεύχος 6 κηρύσσει ανέκδοτο: «Ο Έρωτας AIDS δεν φοβάται»... Μην τρομοκρατείστε, μπόρα είναι, θα περάσει, μόνο προσέχετε. Παρουσιάζει τον Ναπολέοντα Λαπαθιώτη και εστιάζει στο «αυτονομικό κράτος» που αρχίζει να οικοδομείται. Το επόμενο τεύχος έχει έναν νεοέλληνα θεό για εξώφυλλο κάτω από επίκαιρο σύνθημα πολιτικό: «απλή!...» (αναλογική). Από το 8ο τεύχος (Απρίλιος '88), το «Κράξιμο» γίνεται πολυσέλιδο περιοδικό και διανέμεται πλέον πανελλαδικά από το πρακτορείο. Αποβάλλει προοδευτικά τον σκληροπυρηνικό underground χαρακτήρα του, πλουτίζει τη θεματολογία του και «ανοίγεται» στο ευρύτερο κοινό. Gay και μη, μια και ποτέ δεν υποστήριξε τη λογική του γκέτο. Το «περιοδικό επαναστατικής ομοφυλόφιλης έκφρασης» των αρχών του '80 αλλάζει σε «gay έκδοση» το '90 και η ακατέργαστη, χύμα γλώσσα της πρώτης περιόδου γίνεται με τα χρόνια πιο συγκεκριμένη και ρεαλιστική, χωρίς όμως να χάσει σε ζωτικότητα, νεύρο και ορμή. Αλλάζει φιλοσοφία, σχήμα και μορφή, αλλά δεν χάνει ούτε τ' αρχιδια του, ούτε τις αρχές του. Το «Κράξιμο» ήταν πάντοτε των άκρων, γιατί έβγαινε στην κυριολεξία για την κάβλα του. Διαφορετικά, θα ήταν κάτι άλλο...

Οι σελίδες του «Κράξιμο» είναι καθρέφτης μιας ολόκληρης εποχής. Σ' αυτές τυπώθηκαν επιθυμίες, πάθη, έρωτες, αγωνίες... Δόθηκαν καταθέσεις ψυχής ανθρώπων όπως ο Κώστας Ταχτοής, ο Ντίνος Χριστιανόπουλος, ο Μιχάλης Ράπτης (Μισέλ Πάμπλο), ο Χρόνης Μίσσιος, ο Αντρέας Βουτινιάς, η Σπεραντζά

Βρανά, η Μαίρη Χρονοπούλου, η Μαλβίνα Κάρλη, η Άννα Παναγιωτοπούλου, ο Δημήτρης Παπαϊωάννου, οι Στέρεο Νόβα, η Κατερίνα Ιατροπούλου, ο Λουκάς Θεοδωρακόπουλος αλλά και συνεντεύξεις «του δρόμου», όπως αυτές με την «τζουρατζού της Ομόνοιας» και με «ένα τσολί». Φιλοξενήθηκαν συνεργασίες του Ηλία Πετρόπουλου, του Μίνου Αργυράκη, του Αλέξη Μπίστικα, της Κατερίνας Γόγου, του Ευγένιου Αρανίτση αλλά και μαρτυρίες ζωής, όπως το συγκλονιστικό γράμμα ενός Αγιορείτη μοναχού. Μεταξύ των βασικών συνεργατών του - στους οποίους είχα την τιμή να συμπεριλαμβάνομαι για αρκετά τεύχη - ήταν ο Γιάννης Παλαμιώτης, η Ελβίρα, ο Κυριάκος Ρηγόπουλος, ο Δαυίδ Τέρνερ. Υπήρχαν ακόμα ειδικά ρεπορτάζ (AIDS, τσουνάμια, πάτσες, ταξιδιωτικά), μεταφράσεις, φωτογραφίες αγοριών - όπου τα περισσότερα «μοντέλα» ήταν αγόρια της Πάολας! - και μόνιμες στήλες με απόψεις, διεθνή νέα, βιβλία, κληματογράφο, μουσική, αλληλογραφία, αγγελίες. Και, βέβαια, το αλατοπίπερο του περιοδικού, οι ανελέητες «Καλιαρτσούρες» της Πάολας, που κάνουν σημερινές «καυστικές» στήλες εντύπων να μοιάζουν οδηγίο σαβούρα βιβρί!

Το περιοδικό «Κράξιμο» ήταν βέβαια παιδί της «εθνικής αμαρτίας των Ελλήνων», της Πάολας. Μιας εκρηκτικής, πληθωρικής και ασυμβίβαστης προσωπικότητας, που για τη σκιαγράφισή της θα χρειαζόταν ένας ολόκληρος «Πόθος». Αλλά το φαινόμενο «Κράξιμο» περιλαμβάνει τους συνεργάτες, τους φίλους, ακόμα και τους αναγνώστες του. Υπήρξε μια πρωτοποριακή για την εποχή της έκδοσή - γνωστός cult δημοσιογράφος μου 'χε πει πως ήταν απ' τα πρότυπα που είχε κατά νου σπίνοντας το δικό του περιοδικό - που εξέφραζε έναν λόγο ακραίο και εικονοκλαστικό. Έβαζε το μαχαίρι στο κόκαλο και μιλάγε έξω από τα δόντια, με μια αμεσότητα και μια ειλικρίνεια που σόκαρε και προκαλούσε. Γι' αυτό και, παρότι βοήθησε πολλούς gay να συνειδητοποιηθούν, συχνά αντιμετώπιζε με μίση μια μεγάλη κατηγορία «τακτοποιημένων» ή κομπλεξικών ομοφυλόφιλων. Αγαπήθηκε από τους αθώους, τους έξυπνους και τους ψαγμένους και μισήθηκε από τους βλάκες, τους δίδυμους και τους καθωπρέπει.

Η κυκλοφορία του «Κράξιμο» κυμαίνεται από 3.000-6.000 αντίτυπα. Είχε ένα ετερόκλητο κοινό. Επώνυμοι και μη αριστέροι, αναρχικοί, διανοούμενοι, φρικιά, λαϊκούς, περίεργοι, γκέι, τεκνά, αδελφές... Δεν κατάφερε ποτέ ν' αποκτήσει σταθερή κυκλοφορία, ζωτικές διαφημίσεις, γραφεία και μόνιμο προσωπικό. Η Πάολα και δυο-τρεις άνθρωποι φρόντιζαν, εκτός από τα κείμενα, όλο το υπόλοιπο... χαμαλάκι: φωτογραφίες, δημόσιες σχέσεις, αλληλογραφία, φωτοσύνθεση, τυπογραφείο, πιστήριο, διαφήμιση. Τα κέρδη, όποτε υπήρξαν, ήταν μηδαμινά. Δεν μας ενδιέφεραν κιόλας τότε - άλλοι καιροί, άλλα ήθη. Αλλά το «Κράξιμο» ήταν κάτι παραπάνω από ένα έντυπο. Συσπειρώσε γύρω του επί χρόνια μια ριζοσπαστική ομοφυλόφιλη ομάδα. Καθιέρωσε (από το 1990) τον επίσημο εορτασμό της Ημέρας Ομοφυλόφιλης Περηνάνας (Gay Pride Day). Εξέδωσε και συνεχίζει να εκδίδει με επιτυχία τον Ελληνικό Gay Οδηγό. Σήμερα, το «Κράξιμο» έχει κάνει τον κύκλο του και έχει περάσει στην ιστορία, αφήνοντας ένα δυσαναπλήρωτο κενό. Οι άνθρωποι του κώριαν και καθένας τράβηξε το δικό του δρόμο. Όμως, το πέρασμα από και έχει χαρακτηρίσει ανεξίτηλα στα κύτταρα όλων. Η Πάολα, που ουδέποτε εγκατέλειψε την ιδέα ενός καινούργιου, διάδοχου εντύπου, θέλει από καιρό να βγάλει ένα τελευταίο συλλεκτικό τεύχος, έτσι, σαν επιμύθιο. Για να θυμούνται οι παλιότεροι και να μαθαίνουν οι νεότεροι. Τι λες, μωρή τρελή, το βάζουμε μπροστά;

Το ΛΑΒΡΥΣ εκδιδόταν από την «Αυτόνομη Ομάδα Ομοφυλόφιλων Γυναικών», που συγκεντρώνονταν στο «Σπίτι των Γυναικών», στην οδό Ρωμανού Μελωδού, στο κέντρο της Αθήνας. Το περιοδικό ήταν βραχύβιο. Το 1984 εκδόθηκε το τρίτο και τελευταίο τεύχος. Στη Θεσσαλονίκη, η «Αυτόνομη Ομάδα Γυναικών Θεσσαλονίκης» (Βασ. Ηρακλείου 19) εξέδιδε το φεμινιστικό περιοδικό «Κατίνα» - που περιελάμβανε πολλά λεσβιακά και γκέι θέματα.

ΕΡΕΣΣΟΣ Μια άλλη τρομοκρατία

Πέρσι άρχισαν να ενοχλούν και τις λεσβίες. Οι τελευταίες αν παλιότερα ήταν πιο «πολιτικοποιημένες» και δεν σίκωναν μύγα στο σπαθί τους, τα τελευταία χρόνια είναι ήσυχα νέα κορίτσια που κυκλοφορούν σε διμελείς, ή συχνότερα σε πενταμελείς παρέες, και οι δημόσιες εκδηλώσεις τρυφερότητας τους εξαντλούνται στο να πίνουνται καμιά φορά κεράκι-κεράκι. Αυτό όμως φαίνεται πως ενόχλησε ξαφνικά μερικούς αγνοούς Ερεσιώτες που έβαλαν στόχο να διώξουν τα μιάσματα.

Στις αρχές Σεπτεμβρίου λοιπόν, όταν για ο τουρισμός είχε πέσει, άρχισαν οι φασαρίες. Ένα βράδυ, που μερικές κοπέλες αποκαρτερούσαν κάποιες φίλες τους, επιμβαίνουν τρεις αστυνομικοί και λένε σε τέσσερις απ' αυτές, δυο γερμανίδες και δυο αγγλίδες, να τους ακολουθήσουν στο τμήμα. Υποστηρίζουν ότι τους τηλεφώνησε ένας ντόπος και διαμαρτυρήθηκε γιατί οι κοπέλες... φιλιόντουσαν δημοσίως. Ακόμα κι αυτή η δικαιολογία, που θα μπορούσε και να είναι αλήθεια, αποδεικνύεται ψευδής, αφού τα όργανα έτρωγαν φορώντας πολιτικά σε διπλανό εστιατόριο κι όταν είδαν τις κοπέλες επαναστάτησε η θήκη τους, πήγαν και φόρεσαν στολή και γύρισαν να τις συλλάβουν.

Οι κοπέλες ζητούν να μάθουν γιατί συλλαμβάνονται και οι φρουροί της τάξης αντί απαντήσεως, τις αρχίζουν στις σφαλιάρες και τις φορτώνουν σποκάτες στα περιπολικά. Αυτίπτες μάρτυρες, πηγαίνουν στο τμήμα, δηλώνουμε δημοσιογράφοι και ζητάμε να μάθουμε τι έκαναν οι κοπέλες και γιατί τις χτύπησαν. Εκ μέρους της αρχής απαντάει ο Μπάμπης, που είχε στο παρελθόν εκδιωχθεί από το χωριό γιατί δημιουργούσε συνεχώς προβλήματα: «Τις δείραμε και θα τις δέρνουμε όλη νύχτα και να πάτε να φράψετε ότι θέλετε».

Από κοντά και ανησυχούντες πολίτες που φωνάζουν εξαγριωμένοι: «Θα κάνουμε ομάδες κρούσης και θα τις διώξουμε από το χωριό μας τις ανώμαλες που προκαλούν τα παιδιά μας». Πιλότος της Ολυμπιακής που βρίσκεται «τυχαία» εκεί και εκτελεί χρέη διερχόμενου (για παράδειγμα όταν οι κοπέλες ζητάνε να πάνε στην τουαλέτα τους λέει ότι «εδώ δεν είναι άνδρικο-νιένταλ») μας προειδοποιεί «φιλικά» να προσέχουμε γιατί μπορεί να μας την πέσει κανείς τη νύχτα ή να μας σπάσουν το μηχανάκι.

Η παραμονή μας στο τμήμα μέχρι τα καράματα δεν έχει αποτέλεσμα. Οι κοπέλες κατηγορούνται πλέον για περιβύβριση αρχής (γιατί είπαν «fuck you») στους μπάτσους την ώρα που τις τραβούσαν) και αντίσταση κατά της αρχής. Μ' αυτές τις κατηγορίες θα παραπεμφθούν το άλλο πρωί στο αυτόφωρο, στη Μυτιλήνη, όπου θα καταδικαστούν σε 20 και 25 μέρες φυλακής. Το πόσο με το οποίο εξαγόρασαν την ποινή τους, κάπου 100 χιλιάδες δραχμές η καθεμία, σίμαινε βέβαια και το τέλος των διακοπών τους.

Οι «ομάδες κρούσης» θα χτυπούσαν λίγες μέρες αργότερα. Άγνωστος, που είπε ότι εκπροσωπεί το «Πατριωτικό Απελευθερωτικό Κίνημα '89» (!) τηλεφώνησε στο αστυνομικό τμήμα Ερεσού και προειδοποίησε ότι σε μια ώρα θα εκραγούν βόμβες στην παραλία των γυμνασίων. Η απειλή δεν ήταν φάρσα και από τις τοιχορέες εκρήξεις έβρεσαν τα τμήματα δυο άλλων τουριστών. Η παραλία βέβαια εκκενώθηκε για πολλές μέρες, αφού τα απειλητικά τηλεφωνήματα συνεχίστηκαν και οι συνέπειες σε ότι αφορά την «απελευθέρωση» της περιοχής από τον «αντιπατριωτικό» τουρισμό είναι προφανείς.

Ο αθηναϊκός τύπος δεν πολιτικοποιεί το θέμα (η Ελευθεροτυπία το καταχωρεί στα «Ανθρώπινα») και το θεωρεί μεμονωμένο επεισόδιο. Το θέμα όμως ασφαλώς είναι και πολιτικό και η βία που ασκείται στην Ερεσό στο όνομα του νόμου και της ηθικής τάξης (αλλά δεν ασκείται αντίστοιχα στην Μύκονο, για παράδειγμα) έχει πολλές διαστάσεις. Οι ντόπιοι αστυνομικοί από τη μια μεριά δε επιδόθηκαν στο προφυλικό πορτο επαγγέλματος εναντίον οποιουδήποτε βρήκαν την ευκαιρία να δείξουν σ' αυτές τις ανώμαλες που τολμούν ν' αμφισβητούν το φύλο τους, τι εστί άντρας. Και να 'ναι ευχαριστημένες που δεν τις βίασαν κιόλας στο τμήμα. (Αποσπάσματα από κείμενο του Μ. Μίτσου - Περιοδικό «Σχολιαστής», τεύχος 80).

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗ ΚΙΝΗΣΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ 109, ΑΘΗΝΑ 114 72
ΠΡΟΣ: 1) ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ, ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ 96 ΕΝΤΑΥΘΑ 2) ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ, ΚΑΤΕΧΑΚΗ 1 ΕΝΤΑΥΘΑ 3) ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΙΣΟΤΗΤΑΣ, ΜΟΥΣΑΙΟΥ 4 ΕΝΤΑΥΘΑ

Στο περιοδικό «Σχολιαστής» τεύχος 80, σελ. 43 με τίτλο «Ερεσός μια άλλη τρομοκρατία» διαβάσαμε ότι στην Ερεσό ασκήθηκε βία ενάντιον τεσσάρων τουριστριών στα πλαίσια «εκαθαρισμού ανεπιθύμητων». Η κατηγορία της αντίστασης και περιβύβρισης κατά της αρχής, που επικαλέσθηκαν οι τοπικές αρχές, είναι το αιτιώδη που τις περισσότερες φορές έχει ως αιτία την ψυχοκοινωνική ταυτότητα των οργάνων της τάξης. Πίσω από την «αγανάκτηση» των κατοίκων βρίσκονται οικονομικά συμφέροντα (αξιοποίηση της περιοχής τουριστικά) και είναι βέβαιο ότι η ψευτοθική μιας ανήλικης κοινωνίας δεν θα ενοχλείτο αν η ομοφυλοφιλική των τουριστριών συνοδευόταν με μεγάλη οικονομική επάρκεια.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΜΕ: (1) Τη βίανωση συμπεριφορά εναντίον ατόμων με το «στίγμα» της διαφορετικότητας, (2) Τη σκοταδιστική πολιτική που στόχο έχει την «επιβολή» κοινωνικών προτύπων και περιορίζει την ελευθερία επιλογής του ατόμου, (3) Την αυθαίρετη συμπεριφορά της αστυνομίας που καταστραφής θεμελιώδη συνταγματικά δικαιώματα της χώρας μας αλλά και της παγκόσμιας κοινότητας.

ΚΑΛΟΥΜΕ: (1) Τις γυναικείες οργανώσεις και ομάδες να καταγγείλουν το γεγονός για να μπει φραγμός σε τέτοιου είδους συμπεριφορές και πρακτικές, (2) Τις γυναικείες οργανώσεις και ομάδες του εξωτερικού να κάνουν διαβήματα στις κατά τόπους Ελληνικές Πρεσβείες, **ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗ ΚΙΝΗΣΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ / ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ / ΤΕΛΕΣΙΛΙΑ**, Ελληνικό Φεμινιστικό Δίκτυο αλληλοπληροφόρησης, αλληλεγγύης και δραστηριοποίησης των γυναικών.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΠΡΩΤΙΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

9-3-79

'Η Βουκουρεστίου και το πρόβλημα των ανωμόλων

**Από τον πολιτικό διευθυντή
Αθηνών**

Σε απάντηση σχολίου της εγκρίτου εφημερίδας σας, που δημοσιεύθηκε στις 28.2.79, με τίτλο: «Ερωτάται ο κ. Αστυνομικός Διευθυντής», ως πληροφορούμε τα ακόλουθα:

Το πρόβλημα των ανωμόλων ατόμων, που περιφέρονται στην οδό Βουκουρεστίου και σε άλλα κεντρικά σημεία της πόλεως, συγκεντρώνει το ιδιαίτερο ενδιαφέρον των ομοτίμων Υψηρομένων μας, οι οποίες δεν παραλείπουν να λαμβάνουν όλα τα μέτρα που οι ισχύοντες διατάξεις επιτρέπουν για την αποτελεσματική αντιμετώπισή του.

Η δραστηριότητα των αστυνομικών επί του θιγομένου θέματος αποδεικνύεται από την αντίδραση που εκδηλώνουν συχνά κατά αυτών, οι «Τραπεζίτες» με την υποβολή μηνύσεων, για «υπερβολή καθήκοντος» και άλλες ψευδείς κατηγορίες.

Η αποτελεσματική, πάντως, αντιμετώπιση του προβλήματος είναι δυσχερής με την ισχύουσα νομοθεσία και καθίσταται δυσχερέστερη στο την κοινωνική ανοχή που εκδηλώνεται συχνά εναντίον των διαφόρων «Απελευθερωτικών κινήσεων των ομοφυλόφιλων».

Ανεξάρτητα όμως από τα ανωτέρω, μπορούμε να σας διαβεβαιώσουμε, ότι το λαοδάνισμα, κατά των ανωφερμένων προσώπων μέτρα, θα συνεχισθούν και στο μέλλον με αυστηρή ενίσχυση.

ΚΩΝΣΤΟΣ ΛΕΜΟΝΗΣ
Γενικός Αστυν. Δι/ντής

(συνέχεια από τη σελίδα 4)

του «Αμφί» (Ζαλόγγου 6^α) τους δημοσιογράφους των αθηναϊκών εφημερίδων για συνέντευξη, έχοντας πετύχει παράλληλα, με δική του μεσολάβηση, και τη συμμετοχή του Κώστα Ταχτσό, ο οποίος ήρθε πράγματι στο «πουστουπόγειο» (έτσι χαρακτηρίζει τα γραφεία του «Αμφί» στο μεταθανάτιο βιβλίο του «Φοβερό Βήμα») για να δηλώσει ότι παρίσταται «σαν πνευματικός άνθρωπος», πράγμα που προκάλεσε την απορία της Μπέλλας Μπλοπούλου της «Βραδυνής», μας έδωσε ένα κείμενό του για να διαβαστεί στη συγκέντρωση, αλλά αρνήθηκε να συμμετάσχει και να το διαβάσει ο ίδιος. Στην εκδήλωση, όπου μαζί με τα παιδιά του ΑΚΟΕ (τα περισσότερα με μάσκες για πολλούς και ευνόητους λόγους) και τις τραβεστί, συμμετείχαν και αρκετοί συμπαθούντες, μέλη αριστεριστικών ομάδων κυρίων (όλοι μαζί καμιά 500 άτομα περίπου), διαβάστηκαν κείμενα του ΑΚΟΕ, της Μπέττης και του Ταχτσό και εγκρίθηκε ψήφισμα που επεδόθηκε στη Βουλή το ίδιο βράδυ.

Με τη νίκη του ΠΑΣΟΚ στις εκλογές που ακολούθησαν, στις 18 Οκτώβρη του ίδιου χρόνου, η νέα σοσιαλιστική κυβέρνηση αποφασίζει να καταργήσει το αντιδραστικό Ν.Δ. 1193/81. Για το λόγο αυτό συστήνει μια επιτροπή για τη σύνταξη ενός άλλου, «ριζικά διαφορετικού» (όπως δήλωνε ένα από τα μέλη της) από το προηγούμενο και, σαν επιβεβαίωση της πρόθεσης αυτής, ζητάει και τη συμμετοχή του ΑΚΟΕ στην επιτροπή. Το ΑΚΟΕ, διατηρώντας πολλές επιφυλάξεις για την αναγκαιότητα οποιουδήποτε ειδικού νομοσχεδίου (αφού, κατά την αντίληψή του, οι υπάρχοντες νόμοι εκάλυπταν επαρκώς το θέμα των αφροδισίων) ανταποκρίνεται στην πρόσκληση και στις 19/3/82 δίνει στην επιτροπή ένα Υπόμνημα με τις απόψεις του.

Τελικά, κανένα καινούριο νομοσχέδιο δεν συντάχθηκε και, μέσα στη γενική αλλαγή πολιτικού κλίματος που ακολούθησε, το θέμα ξεκαθίστηκε. Εκείνο που έμεινε ίδιο για κάποιο διάστημα ήταν οι εξορμήσεις της αστυνομίας στα στέκια που σύκναζαν οι ομοφυλόφιλοι (Ομόνοια, Πεδίο του Άρεως, Ζάππειο) και οι ταπεινωτικές προσαγωγές τους στα τμήματα «για εξακρίβωση», καθώς και η απνήξια καταδίωξη των τραβεστί στη Συγγρού και αλλού. Χαρακτηριστικό της αλλαγής που ανέφερα, είναι και το κοινό γεγονός: σε επίσκεψή μας στο υπουργείο Δημοσίας Τάξεως, μετά την πορεία διαμαρτυρίας των τραβεστί στο Καστρί, ο τότε υπουργός κ. Σκουλαρίκης, σε παράπονο μας για τη συμπεριφορά της αστυνομίας, ζήτησε την επείγεια μας, επικαλούμενος το μορφωτικό επίπεδο των περισσότερων αστυνομικών και υποσχέθηκε ότι φροντίδα της «σοσιαλιστικής κυβέρνησης» θα ήταν ν' ανεβάσει πολιτιστικά αυτό το επίπεδο με συγκεκριμένα μέτρα, όπως, για παράδειγμα, την αδυναμία ένταξης στο αστυνομικό Σώμα χωρίς απολυτήριο Γυμνασίου, πράγμα που νομιζώ εφαρμόστηκε αργότερα και εφαρμόζεται μέχρι σήμερα.

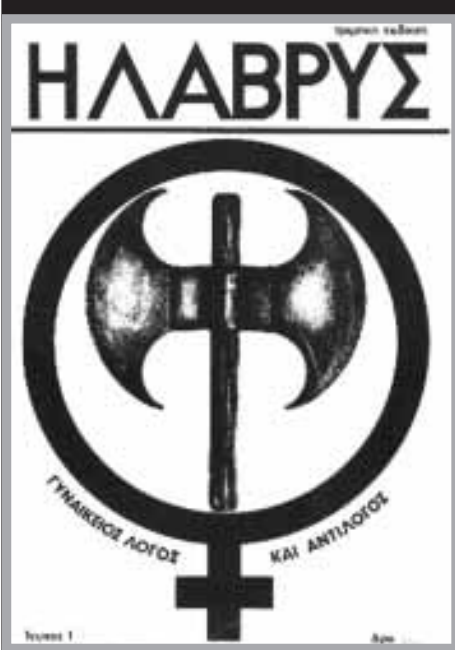
Στο μεταξύ, χωρίς ποτέ, είναι αλήθεια, να καταφέρεται να εκδίδεται σε τακτά διαστήματα, λόγω της έλλειψης συνεργατών σε επαγγελματικά βάση – μια έλλειψη που οφειλόταν σε οικονομικά αλλά και ιδεολογικά αίτια – (δεν μπορούσε, κατά την αντίληψή μας, ένα επαγγελματικό, περιθωριακό περιοδικό να έχει κερδοσκοπικό, επαγγελματικό χαρακτήρα), το «Αμφί» και το ΑΚΟΕ συνέχισαν την πορεία τους, κερδίζοντας περισσότερο το ετεροφυλόφιλο παρά το ομοφυλόφιλο κοινό. Το τελευταίο αυτό, στη μεγάλη του πλειοψηφία, καταλογίζοντάς μας τη συμπαράσταση προς τους τραβεστί, αλλά στην ουσία, εμπνεόμενο από μια ατομικιστική νοοτροπία και μη θέλοντας να θέσει σε κίνδυνο το κοινωνικό του status, παρέμεινε μακριά από το ΑΚΟΕ, αφήνοντας μια μικρή ομάδα να βγάλει τα κάστανα από τη φωτιά. (Για φανταστείτε, αλήθεια, να μη συνέπεφε το ίδρυση του ΑΚΟΕ με το νομοσχέδιο, και η πρώτη κυβέρνηση της Δεξιάς μετά την Μεταπολίτευση, ψήφισε, έστω και ελαφρά τροποποιημένο – για τα μάτια – το κοιντικό Νομοσχέδιο, τι θα γινόταν! Δεν θα τολμούσε ομοφυλόφιλος να βγει στο δρόμο...)

Αυτή ήταν προφανώς η βασική αιτία που, μαζί με την απογοήτευση και το φυσικό κέλυμα, έκανε πολλά μέλη του Κινήματος να αρχίσουν να αποχωρούν, σε μια στιγμή μάλιστα που ένα πολύ μεγαλύτερος κίνδυνος, ένας θανάσιμος εχθρός, είχε κάνει την εμφάνισή του, το 'Ειτζ, σκορπίζοντας μέσα σε μια στιγμή, με τον πανικό

(συνέχεια από τη σελίδα 1)

μή για να συλλογιούνται περισσότερο πάνω στις δομές της κοινωνίας που προκαλούσαν την καταπίεση αυτή: πατριαρχία, θρησκεία, κράτος, στρατός, καπιταλισμός, οικογένεια.

Θα ήταν λάθος όμως να ειπωθεί ότι τα πυρά της ακτιβιστικής και εκδοτικής δραστηριότητας τότε στρέφονταν μόνο προς αυτή την κατεύθυνση. Είχαμε (και έχουμε ακόμα) τη χαρά να διαθέτουμε στην Ελλάδα ένα μεγάλο φασιστικό κόμμα, σταθερό όσο ένας βράχος, αμείλικτο όσο μια μηχανή και οργανωμένο (τότε) σε σχεδόν κτηνώδη βαθμό: Το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας και η φωτισμένη νεολαία του υπήρξαν οι πιο λυσσώδεις εχθροί του γκέι κινήματος – προκωρώντας στα έργα και αφήνοντας τα λόγια. Το ΚΚΕ είναι το μόνο κόμμα που έχει καταδικάσει την ομοφυλοφιλία (και απαιτεί από τα μέλη του να σέβονται την απόφαση αυτή). Τα μέλη του σταλινικού αυτού περιττώματος υπήρξαν (και είναι ακόμα) ισάξιοι αντικαταστάτες των μπάτσων, μιας και αναλάμβαναν συχνά την περιφρούρηση της «τάξης» και της «ομαλότητας». Στη Θεσσαλονίκη, για παράδειγμα, η δεύτερη δημόσια συζήτηση στο πανεπιστήμιο του Α.Μ.Ο.Θ. (Απελευθερωτικό Μέτωπο Ομοφυλόφιλων Θεσσαλονίκης) δεν έγινε ποτέ: οι τραμπούκοι της ΚΝΕ και της ΠΑΣΠ εισέβαλλαν στο αμφιθέατρο και «απολύμαναν» το χώρο.

Οι ΚουΚουέδες ήταν άλλωστε οι φορείς του πιο αντιδραστικού μέλους κατά του περιοδικού «Αμφί» – το «Κράξιμο» δεν τολμήσανε να το πολυμάσουνε στο στέμα τους...

Όμως, ακόμα και η λάβα παγώνει κάποτε και κάπου εκεί με την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία (να 'ταν άραγε σύμπτωση); άρχισαν να φθίνουν τα κινήματα – σε μια περίοδο που ήταν αναγκαία. Από τη μια, η ουσιαστική αναβάθμιση της αστυνομίας από τη νέα «σοσιαλιστική» κυβέρνηση είχε τον αντίκτυπο της και στους ομοφυλόφιλους. Από την άλλη, η έλλειψη του aids και της νέας μορφής κοινωνικού ρατσισμού που έφερε μαζί του έκαναν αισθητή την απουσία οργανωμένου λόγου και δράσης.

Τα πολλά λόγια περιττεύουν όμως... Μέσα από αυτό το τεύχος αποπειράμαστε ένα βιαστικό πέρασμα από την εποχή εκείνη – όσο μας το επιτρέπει ο περιορισμένος χώρος που διαθέτουμε. Στις επόμενες σελίδες μιλούμε οι ομοφυλόφιλοι της δεκαετίας του '70 και των αρχών του '80, μαζί με αυθεντικά ντοκουμέντα από την εποχή εκείνη. Ακούστε τους!

Σημείωση: Εξαιτίας του άφθονου υλικού που μας έστειλαν φίλοι και φίλες μέχρι και την τελευταία στιγμή, στάθηκε αδύνατο να ακολουθήσουμε το πλάνο που είχαμε προγραμματίσει για το στίσιμο του τεύχους αυτού. Δυστυχώς ήταν αδύνατο να αντέξουμε οικονομικά την προσθήκη κι άλλων σελίδων. Έτσι αδικοντάται τα «Κράξιμο» και «Λάβρυς». Ελπίζουμε σε ένα επόμενο τεύχος του «πούστριτζ» να καταφέρουμε να συνεχίσουμε από εδώ που σταματήσαμε... Όλα τα κείμενα αυτού του τεύχους, και αρκετά άλλα, βρίσκονται στη σελίδα μας στο <http://www.geocities.com/WestHollywood/Heights/2958/>

που προκάλεσε, ό,τι είχαν μέχρι τότε καταφέρει τα ομοφυλοφιλικά και άλλα κοινωνικά κινήματα για τη σεξουαλική απελευθέρωση. Και είναι μεν αλήθεια ότι, με την πάροδο του χρόνου, ο πανικός αυτός έχει μετριαστεί, ότι η αρρώστια δεν έχει καμιά ιδιαίτερη προτίμηση στις επονομασθείσες «ομάδες υψηλού κινδύνου» και, αντίθετα, μπαίνει» οπουδήποτε της επιτρέπουν να μπει, αλλά, από την άλλη μεριά, είναι απόλυτα βέβαιο ότι το πρόβλημα των καταπιεζόμενων μειονοτήτων κάθε είδους και κυρίως – λόγω της ιδιομορφίας του – το πρόβλημα των ομοφυλόφιλων που αποτελούν το 4% τουλάχιστον του πληθυσμού αυτής της χώρας, δεν πρόκειται να βρει τη λύση του αν τα άτομα που ανήκουν σ' αυτή τη μειονότητα δεν συνειδητοποιήσουν τη διαφορά τους, δεν απαλλαγούν από την ενοχή που τους έχουν φορτώσει και δεν ενεργοποιηθούν, προκειμένου να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους, εντασσόμενοι σε κάποια από τις υπάρχουσες ομοφυλόφιλες ομάδες ή ιδρύοντας κάποια καινούρια με τους φίλους τους – αν δηλαδή δεν αντιληφθούν ότι το ατομικό τους πρόβλημα είναι πλατύτα και κοινωνικό και πολιτικό και ότι μόνο με τη συνεργασία μεταξύ τους μπορούν, πάζοντας την κάθε είδους εξουσία, να βελτιώσουν τη θέση τους. Η πείρα του ΑΚΟΕ απ' αυτή την άποψη είναι πολύ διδακτική και πολύ χρήσιμη: μια μικρή ομάδα ανθρώπων (καμιά διακοσαριά άτομα) καταφεραν, σε μια συγκεκριμένη ιστορική στιγμή, να αποτρέψουν ή να τροποποιήσουν ένα φασιστικής έμπνευσης νομοθέτημα που θα έκανε πιθανόν ακόμα δυσκολότερη τη ζωή των ομοφυλόφιλων. Αλλά το ΑΚΟΕ, με την πορεία και την εξέλιξή του, απέδειξε και κάτι άλλο βασικό: ότι οι οργανώσεις αυτού του είδους, αντεξουσιαστικές από τη φύση τους, διαταξικές από τη σύστασή τους (αφού η ομοφυλοφιλία είναι ένα φαινόμενο που παρατηρείται σε όλες τις τάξεις), αδύνατο να μαζικοποιηθούν χωρίς ν' αναπαράγουν τις δομές εξουσίας των κάθε λογής οργανώσεων και κομμάτων ή να συμμετάσχουν, διατηρώντας το χαρακτήρα τους, σ' αυτές τις οργανώσεις και σ' αυτά τα κόμματα, μοίρα τους και προορισμός τους είναι, εκμεταλλευόμενες τις εκάστοτε ιστορικές συγκυρίες, να ασκούν πίεση ή να παρεμβαίνουν όπου μπορούν για να βελτιώσουν τις συνθήκες διαβίωσής τους και να συμβάλλουν στη διαφώτιση της κοινής γνώμης για ένα θέμα που είναι ακόμα ταμπού ή που διαστρεβλώνεται από ηθικολόγους φαλλοκράτες και εξαχρεωμένους επαγγελματικά ψυχιάτρους.

Αν είναι αλήθεια – και όπως αποδεικνύουν ιστορικά τα πράγματα είναι – ότι οι άνθρωποι οργανώνονται και κατεβαίνουν στους δρόμους μονάχα όταν δεν μπορούν πλέον να επιβιώσουν μέσα στις δοσμένες συνθήκες, το σημερινό φιλελεύθερο καθεστώς, με τις πολλαπλές διεξόδους που παρέχει στο ομοφυλόφιλο άτομο, δεν προσφέρεται για παρόμοια οργάνωση και διαμαρτυρία. Ωστόσο, πάντα υπάρχουν άνθρωποι που, βιώνοντας διαφορετικά το πρόβλημά τους, φτάνουν στο σημείο να αντιληφθούν την πολιτική διάσταση, και δρώντας πλέον σαν πολίτες και όχι σαν άτομα, νιώθουν την ανάγκη να συνεργαστούν με τους άλλους, δημιουργώντας έτσι μικρές νησίδες αλληλεγγύης και άμυνας μέσα σ' ένα εχθρικό περιβάλλον. Τέτοιες νησίδες άμυνας – και όχι μόνο – αποτελούν σήμερα η Ελληνική Ομοφυλοφιλική Κοινότητα (ΕΟΚ) και το ΑΚΟΕ στην Αθήνα, και η Ομάδα Πρωτοβουλίας Ομοφυλόφιλων Θεσσαλονίκης (ΟΠΟΘ). Είναι φανερό ότι, όσο αυτές οι ομάδες θα πληθαίνουν και θ' απλώνονται γεωγραφικά, έτσι που κάθε πόλη της Ελλάδας, ακόμα και η μικρότερη, ν' αποκτήσει τη δική της, τόσο η θέση των ομοφυλόφιλων θα βελτιώνεται και η φωνή τους θα φτάνει στα κέντρα των αποφάσεων της κάθε εξουσίας. Γιατί – κι αυτό είναι επίσης διαπιστωμένη ιστορική αλήθεια – καμιά διεκδίκηση και κανένα δικαίωμα δε χαρίζεται, αλλά αντίθετα κατακτάται με επίμονους αγώνες και θυσίες.

26 ΙΟΥΝΙΟΥ 1997

Δαυίδ Θεσσαλονίκης, Ιωάννου Γοτθίας, Ανθίωνας οο.

Σελίδων 22 ημερών

Παγκόσμια Ημέρα Ομοφυλοφιλικής Περηφάνειας